

D A N I C A.

Katolišk cerkven list.

List 6.

V četrtek 9. svečana 1854.

Tečaj VII.

Prečastitimu, milostivimu

FRIDERIKU CARAGA-TU

misionarju v severni Ameriki od leta 1830.

zdaj novoizvoljenimu skofu Amizonianskimu in apostolskimu namestniku na Zgornjim Mišiganskim.

o njegovim prihodu v rojstno dešelo oreseljeni rojaki

v pozdrav. *)

Slovenja! majhna si, vender leskeče
Prekrasnih slave zvezd obnebeje tvoje;
Zasluga vsakorsna ima jih broje,
In sjajnosti so daleko sloveče.

Pa milši ni je v množici svitlice
Od nje, ki prva iz domovine svoje
Se dvignila mej neznabogov roje,
Jim svetit iz divjaštva tmin, nesreče.

Ta zvezda Ti si, Miroslav preblagi!
In Bog zdaj Tvoj lesket se povelica,
De duš po njem se več razsvet, zvelica.

Zastoj ne da tud domovin' Te dragi
Prisjati v njem! — To mig je nam, rojaki!
Zastajat' ne v nasledbi za — divjaki.
Matevž Hladnik.

Od vrednosti človeške duše.

II.

Duša je nar dračji zato, ker je več vredna kakor ves svet, ker se ne da zameniti, ker jo je sam Bog odkupil, ker je neumerljiva. — Velik je svet, veliko druziga in cene vredniga blaga je v njem in na njem; in vender nobeno blago, tudi vse blago skupej, še ves svet v vsi svoji vrednosti ni še senca memo ene same duše. — Ti imaš polje in travnike, vinograde in gojzde, senožeti in planine: ti premoreš čez kopno in mokro, čez kamnje in drevje, čez žito in rudo, čez srebro in zlato, čez bisere in diamante; ti gospoduješ čez hiše in vasi, čez terge in mesta, čez dežele in kraljestva, čez zemljo in morje; tvoja, postavim, je zemlja, in vse, kar je na nji in v nji: ali „kaj ti pomaga, če res svet pridobiš, svojo dušo pa pogubiš?“ Mat. 16, 26. — Kaj ti pomaga, če imaš polne hleve živine, polne pode žita, polne kleti blaga, polne skrinje denarjev, če reči zamoreš, kakor evangeliški bogatin: Duša! za prav veliko let imaš veliko blaga spravljeniga; počivaj, jej, pij, in bodi dobre volje; če pa ti Bog poreče: Neumnež! to noč bodo

tvojo dušo od tebe tirjali; kar si pa spraviš, čigavo bo? Luk. 12, 19, 20. — Kaj ti pomaga, če si vselej dobre, židane volje, če se mehko, gizdasto, v tančice, škerlat oblačiš, če se po tvoji hiši veselje, petje, godbina odmeva, ako bo pa tvoja duša, kakor evangeliškiga samogoltnika, v pekel pahnjena, v strašnim plamenu gorela? Luk. 16, 22, 24. — Kaj ti pomaga, če se vse glave tebi odkrivajo, vse kolena priklanjajo, če te vsi jeziki hvalijo, častijo, povzdigujejo, ako te pa angel Gospodov, kakor prevzetniga Herodeža, mahne, in tvojo dušo v pekel pahne? Djan. ap. 12, 23. — Kaj ti pomaga, če se pred tabo vsi ljudje tresejo, trepetajo, če so tebi vsi dolžni, vse kraljestva podveržene, vsa zemlja podložna, ako pa tvoja duša od storjenih hudobij, kakor od strupenih kač, vsa opikana, oklana, kakor hudobni kralj Antijoh, na smertni postelji ječi, stoka, obupuje, in se v peklenki brezen pogrezne? I. Mak. 6. — Kaj ti pomaga, če se, ves terdovraten, Boga ne bojiš, če katoliško cerkev in nje služabnike preganjaš, Božje kraljestvo zatiraš, ako bo pa tvoja duša, kakor Faraon v valove rudečiga morja, v temno jamo večniga terpljenja pokopana? II. Moz. 14, 27, 28. — Kali ne spoznaš iz tih strašnih prigodeb in zgledov svetiga pisma, koliko de človeška duša velja? — Ako pa še nisi te resnice prepričan, ako še nisi omečen, stopi z mano v peklenke ječe, in poslušaj v premišlovanju, kako nesrečne duše pogubljenih upijejo, tulijo, stokajo: Zasli smo od poti resnice, luč pravice nam ni svetila, solnce razumnosti nam ni sijalo. Utrudili smo se na poti hudobije in pogubljenja; po nevarnih potih smo hodili, za Gospodovo pot pa nismo vedili. Kaj nam je prevzetnost pomagala? in bahanje z blagam kaj nam je prineslo? — Nehali smo za vselej živeti, nobeniga znamenja čednosti nismo mogli pokazati: v svoji hudobii smo strohneli. Tako upijejo v peklu, kateri so grešili. Mod. 5, 6—14. — O strašno terpljenje pogubljenih duš! Naše duše v take grozovitne muke pahniti, si peklenki satan vse perzadeva, hodi okoli, moti, rujove, kakor lev, de bi koga požerl I. Petr. 5, 8. Povsod zaderge nastavlja, vse zvijače poskuša, ves svet na ponudbo postavi, de bi le eno dušo v svoje kremplje dobil. De je to resnično, poslušaj, kako Jezusa skuša. Vzame hudič Jezusa, ga pelje na visoko goro, in mu v hipu pokaže vse kraljestva sveta, ter reče: „Tebi bom dal vso to oblast, in njih veličastvo; zakaj meni je zročena, in jo dam, komur hočem. Ti toraj, ako me moliš, bo vse tvoje.“ Luk. 4, 5—7. O peklenka skušnjava! Satan sam dobro ve, de ena sama duša je več vredna, kakor ves svet. Ali ni tedaj res, de

*) Zakasnjeno.

tvoja duša, kristjan moj! je nar dražji? Poslušaj še dalje.

Duša je nar dražji zato, ker za njo ni nobene menje. Ako premoženje, zdravje zgubiš, ga zamoreš zopet zadobiti, kakor pravični Job; ako je tebi poštenje, čast, dobro ime ukradeno, se se da tebi poverniti, kakor nedolžni Suzani; tudi ako se tebi po nedolžnim življenje vzame, saj mirno vest in terdno zaupanje imaš, de ga boš zopet enkrat našel. „Kakošno menjo bo pa človek dal za svojo dušo?“ Mat. 16, 26. Nobene. Duša enkrat zgubljena, je na vselej zgubljena. Vse tedaj, kristjan moj! prestopaj, prenesi, poterpi, de le dušo izveličaš. Poslušaj, kaj pravi Jezus svojim učencam: „Ne bojte se teh, kateri telo umoré, in po tem nimajo kaj storiti. Hočem vam pa povedati, koga se bojte. Bojte se tistiga, kateri, ko je umoril, ima oblast, vrci v pekel. Res vam povem, tega se bojte!“ Luk. 12, 4—5. Vse tedaj, kar je tebi v izveličanje napoti, od sebe odpravi, odženi. Zapri oči, zatisni ušesa, zamaši usta, zveži roke, vkleni noge, taraj telo, križaj meso, de le duša zaveržena ne bo. Ne slusaj ne očeta, ne matere, kadar tebi kaj zoper Božje zapovedi ukažejo: ne poslušaj ne brata ne sestre, če tebi v izveličanje branijo; ne porajtaj žene, če te k grehu vabi; pozabi na otroke, če imas zavoljo njih grešiti; prodaj premoženje in daj ubogim, če je tebi k nebesam napoti; odpovej se svetu, če je tebi nevaren; sovraži tudi telesno življenje, de le dušo izveličaš. (Luk. 14, 26.) — Gorje tebi, ako si enkrat dušo zgubil, z vsim svetam je več ukupiti ne moreš; blagor tebi, ako si enkrat dušo izveličal, na vselej se bo veselila. Duša v pekel pahnjena, ostane v peklu; duša v nebesa vzeta, bo vekomaj pri Bogu. „Med nami in med vami, odgovori Abraham nesrečnemu bogatnu, je velik prepad postavljen, de, kateri hočejo od tod k vam iti, ne morejo, in tudi od ondod sem priti, ne.“ Luk. 16, 26.

Duša ni samo zato nar dražji, ker je več vredna, kakor ves svet, ker ni nobene menje za njo, temuč še bolj zato, ker jo je sam Bog, Jezus Kristus, s svojo presveto rešujo, na križu prelito kervjo odrešil in ukupil. — Mogočni, silno mogočni so angeli Božji. Veliki angel Mihael je Luciferja v boju premagal, iz nebes pahnil: en sam angel je eno noč vse pervorojence v Egiptu pomoril; en angel je v eni noči 185.000 Asircov pobil. (IV. Kralj. 19, 35.) In vendar vsi angeli skupej, ki jih je toliko milijonov in milijonov, vsi ljudje, ves svet niso mogli ene same duše odkupiti. Sam Bog, Sin Božji, se je svojim Očetu za poroka, plačavca dal. Pa kako je Jezus naše duše ukupil? Kakošno ceno je dal za nas? „Z veliko ceno nas je ukupil.“ I. Kor. 6, 20. Morebiti z denarjem, srebrom, zlatam? O, ne, piše sv. Peter: „Niste odkupljeni z mljivim zlatam ali srebrom, ampak s predrago kervjo neomadeževaniga jagnjeta Jezusa Kristusa?“ I. Pet. 1, 18. Odrešil nas je s svojo grenko smertjo na križu. Obrni sem, grešnik! na ta leseni steber svoje oči, glej svojiga križaniga Boga in spoznal boš, koliko tvoja duša velja. Glej Jezusa, vsiga naziga, stepeniga, kervaviga, ranjeniga! glej ternejevo krono na sveti glavi, glej, z žebli prevertane roke in noge! glej, s sulico prebodeno stran! glej, blede s sveto rešujo kervjo polito obličje! glej, svojiga mertviga Jezusa! Sej si vendar zdaj prepričan, kako draga je tvoja duša, za katero je Bog Sin svoje življenje dal, vso svojo rešujo kri prelil.

Zadnjič sim rekel, de duša je nar dražji zavoljo svoje neumerljivosti. Vse sedanje bo nehalo enkrat biti: „Svet in njegovo poželenje bosta prešla“, piše sveti Janez. I. Jan. 2, 17. „Nebo in zemlja bosta prešla“, Luk. 21, 33. govori Jezus. Ostala bo duša, ostala bo večnost. Kakoršna pojde duša iz tega sveta: ali v gnadi Božji, ali v smertnim grehu, takošna bo v večnosti ali na vselej srečna v nebesih, ali večno nesrečna v peklu. Veselila se bo pred Božjim obličjem, terpela bo v temni ječi. Gorje duši, katera bo pahnjena v peklenki oginj! Nje dolg bo večn, kakor je večnost brezkončna. Milijonov let bo plačevala, in dolg je ravno le tisti, in zopet milijonov let preteče, in še vinarja dolga ni zbrisaniga. Pri tem strašnim pogledu nezmanjšaniga zadolženja bo pogubljena duša bledele, stermela, trepetala, medlela, se grozila, in želela bo umreti, ali smert bo pred njo bežala. Skriv. razod. 9, 6. Molj storjenih krivic jo bo grizel, červ zamujenih dobrih del jo bo glodal, ognjeni plamen sovražtva jo bo žgal, strupene kače nevošljivosti in obrekovanja jo bodo pikale, zakaj Jezus pravi: „Njih červ ne umerje, in oginj ne ugasne.“ Mat. 9, 43. „Dežil bo čez grešnike, pogubljene, zaderge: oginj in žveplo in piš bo del njih terpljenja.“ Psal. 10, 7. — Vzemi, kristjan moj! bukve svojiga življenja v roke, in glej, ali je tvoja duša v zlatih bukvah vstajenja, ali v černih bukvah obsojenja zapisana. Nikar se ne obotavljaj je iz satanovih bukev izbrisati in je v bukve izvoljenih zapisati. Hiti, podvizaj se, de te smertna ura ne prenagli; skerbi, trudi se, de bo tvoja duša na desni tistikrat, kadar se bodo Jezusove besede spornile: „In pojdejo pogubljeni v večno terpljenje, pravični pa v večno življenje.“ Mat. 24, 46.

Tomaz Rutar.

Gotov pripomoček zoper sedem naglavnih grehov.

IV. Misel na smert je nadalje nar boljši pripomoček zoper ostudno in zjedljivo notranjo bolezen, ki se nevošljivost imenuje; zakaj če človek prav pomisli, kako se vse djanje in nehanje, vse trujenje in prizadevanje, tudi neprijaznost in nevošljivost konča, in kako se vsi tisti, kateri se iz zgolj zavidnosti kar viditi ne morejo, nazadnje vendar vsi na pokopališi snidejo, in kako se grobovi, poslopja mertvaskiga mesta, stikajo, kakor hiše ljubih sosedov, in kako tako složno, poterpežljivo in prijazno skup leže, — mertvi kakor ljuba družina — kakor mož in žena in mali otročiči v eni spavnici, kakor bi se poprej nič zgodilo, nič perpetilo ne bilo, — tedaj se mora serditost pač v prijaznost spreobrniti. Tedaj premišljaj na pokopališi: Ali nisim neumen, de sam sebe zjedam, sam sebe glojem, sam sebe ranim, sam sebe terpinčim, zavoljo reči, nad kterimi bi se mogel veseliti, in de svojo srečo raji manjši vidim, srečo svojiga bližnjiga pa raji večji? Ali nisim velik grešnik, ker se prav prederzno zoper ljubezen do bližnjiga pregrešam, in pregrehi služim, ktera je Jožefa suznjiga storila, pobožnemu Abelnu pa in Svetniku vsih svetnikov smert naklonila?

Poprašuj se nadalje na pokopališi: Zavoljo česa sim pa nevošljiv? Zavoljo denarja, kteriga je kdo komu zročil, de ga ogleda, ali nekoliko dni hrani, ali ga kterimu tretjemu spleča, zavoljo reči, ktere niso nič vredne, ktere moremo le malo časa imeti, kterih seboj v grob ne vzamemo, in jih v

večnost ne ponesemo. Zavoljo česa sim nevošljiv? Zavoljo hiše, v kateri človek le nekoliko časa gostuje, iz ktere nas zamore gospodar, kadar mu ljubo, pregnati, in glej, poslednje stanovanje, v ktero se mora tudi tvoj nasprotnik preseliti, sej je majhno, ozko, iz desk zbito. Sej je le perstena kočica. Zavoljo česa si nevošljiv? Zavoljo rodovitniga polja, in vendar je poslednje posestvo dovolj pičlo, nekoliko čevljev zemlje, obrašene z maham, s travo in divjimi rožami. Zakaj si nevošljiva? Zavoljo dražih oblačil svoje verstnice: pomisli, de bote nazadnje obe enako oblečene, s perstani, z biseri in z zlatimi sponami vas na zadnje resnično lišpali ne bodo. Zavoljo česa si nevošljiv? Zavoljo njegove imenitne službe, ktero sam sebi privošiš, zavoljo časti, ki mu jo ljudje skazujejo, in ktere se vrednišiga misliš. Neumnež! sej bo tvoj brat neprivošeno službo dovolj naglo zgubil, moli, de bota oba tam gori kaj imenitnosti zadobila, in leseni križček ali pa tudi kamen na grobu mu boš pač privošil? Toliko bo tudi zate še ostalo. Zavoljo česa si nevošljiv? Zavoljo lepote bližnjiga, ktere pa v grobu gotovo nič viditi ne bo, čez nekoliko let se ne bo na vajnih glavah razločilo, kateri de je bil lep, kateri de ne. Kdo ne privoši otroku nežice, s ktero se igra, ali cvetlic ne, s kterimi se venča, ali pa beraču cap ne, ali pa tudi boljši obleke ne, ktero je za nedeljo, ali za svatovščino ali za kerst na posodo vzel, in jo mora doma precej sleči in nazaj dati? Kdo ne privoši metulju pisanih perut, zlasti, ker za lepimi ptički otroci nar bolj hitajo, in se barve o prvi dotiki že razgubé, in se lepi ptiček kakor preoblečena gosenca pokaže? Kaj je neki posvetno blago in posvetno veselje kaj boljiga prav za prav, kakor vse pred našete nečimurnosti? Kaj ti le koristi tvoja nevošljivost? Veči 'del ljudje le na svoj dobiček mislijo. S tem si le krajšam že tako kratko in britkostno življenje, nič ne pridobim, razun revšine, vse druge pregrehe imajo kaj sprednjiga, ali saj spremljajočiga veselja, in še le potem pride bolečina; pri nevošljivosti pa gre bolečina pred njo, bolečina ž njo, bolečina za njo. Ljubezen do bližnjiga teptaš z nogami, žališ Očeta vsih ljudi, si pripravljáš neprijetno smertno uro, in ostro sodbo pri Bogu ljubezni. To premišljuj na pokopališi, in nevošljivost s svojim navadnim pajdašem, sovraštvam, bo zginila, in ne daj svojiga serca tako dolgo strastim tirati, dokler ne počiva in ne mora počivati v — tihim grobu. Široka zemlja je nevošljivim in sovražnim ljudem mnogokrat premajhna, in morajo vendar nazadnje s tako majhnim prostorom zadovoljni biti! O nečimurnost! o brezpametnost! o prederznost in hudebija! —

L o t o r i j a .

Živel je v Parizu bogat grof, Montvile po imenu, kateri, desiravno blaziga stanu, ubozih ni pozabil; bil jim je velik dobrotnik in ljubeznjiv oče. Ne le sam, tudi druge je vedil ubozim pridobiti in k miloserčnosti uneti. Snide se neki večer mnogo gospóde pri njem; med družim začnejo govoriti tudi od lotorije. Kar jim nasvetuje blagi grof med seboj lotorijo narediti in staviti na štiri drage ali žlahtne kamne, kateri se pri zlatarju hranijo, in de so res pravi, se jim sam poroka ponudi. Ker je bil grof rad vesel, si mislijo, nam bo kako igračo napravil, in ker so bili premožni, plačajo vadjlo (loz) po goldinarju in 55 kr. vsak svojo, in nekteri še več;

kar jih je bilo ostalo, jih je pa grof podpisal in plačal. Dans teden zvečer bomo vlekli, pravi on; toraj vas takrat povabim. Teden mine in množica je spet skupej. Radovedni so, kako bode stava stekla. Grof pride, svate lepo pozdravi, ter reče, de bodo precej vlekli. Radovednost še le veči prihaja, kar migne svojimu hlapcu, stranske duri se odpro, in tri revne ženske stopijo med nje.

Reve imenitno družino ugledati ostermé in se verniti hočejo; ali grof jih prijazno ogovori, pred svate pelje in zbrano gospódo vpraša rekoč: Ali niso te reve tudi ljudje, po božji podobi stvarjene? Ali ni življenje človekovo več vredno kot zlato in drago kamnje? Ko mu vsi poterdijo, vzame posodico, v kateri je hranil zastavljeni denar in ga razdeli med uboge rekoč: „Nate, kupite si kruha, rešite sebe in svoje družine lakote, in plačajte neusmiljene dolžnike.“ Uboge ženske to slišati popadajo na kolena in v očeh jim igrajo solze veselja in hvaležnosti. — Grof pa se k svatam obrnivši reče: „Glejte, ljubi moji! v očeh teh nesrečnih se lesketajo dragi kamni, od kterih sim vam pravil. Zlatar je Bog sam, ki mi je to misel dal. Tacih le kamnov si naberajte v zaklad svoje vesti: oni so veseli spomin storjene dolžnosti, veseli spomin skazane dobrote, veseli spomin hvaležne ljubezni do ubozih in zastava obilniga zaslužnja pri Bogu. Ste li zadovoljni s tem dobičkom?“ — Pač dobro in pametno je znal blagi grof svoje premoženje, svoje bogastvo obračati. Kar se ubogim stori, se Bogu stori, se Bogu posodi, kateri bo slednjimu obilno povernil. O ko bi pač blaziga moža hotli kateri posnemati in po njegovim zgledu staviti v lotorijo, ktera bi bila po tem hvale vredna! Sicer je gotovo, de:

Lotorija je beraška odertija:

Tu pa bila bi beraška bogatija.

Janez.

Mnogo in malo.

Sin se je na pot po svetu napravljaj in očeta prosil, de naj bi mu mnogo popotnice dali. Matka njegova pa, ki mu je bila mačha in silno skopa, je moža pregovarjala, de naj bi mu malo dal. Oče, ženi in sinu ustreci, da sinu mnogo in malo rekoč:

„Sinko moj! zdaj pojdeš po svetu, in ne vem, ali te bom še kdaj vidil, zato ti dam za popotnico mnogo, kakor sam želiš, pa tudi malo, kakor matka hoče: Verjemi ljudem malo, sliši mnogo; glej mnogo, govori malo; uči malo, sam se pa uči mnogo; piši malo, ali beri mnogo; boj se malo, ali vari se mnogo; grajaj malo, pa prikrivaj mnogo s plajšem ljubezni; sodi malo, pa misli mnogo; žaluj malo, pa tolaži se mnogo; malo govori, in poslušaj mnogo; malo greši, nar bolje nič, in mnogo moli.“ — Po tem očetovim uku se je sin vestno ravnal, in akoravno je malo dobrih dni imel, je vendar mnogo skusil in se naučil, tako, de so starši njegovi malo žalosti in mnogo veselja nad njim dočakali.

Hlas jedn. kat.

Ogled po Slovenskim.

Iz Ljubljane. V založbi Ign. Klemensa je na svitlo prišlo: „Zerkalo lepih izgledov iz cerkvene zgodovine“. To čedne bukvice je za otročiče spisal bogoslovec v Terstu, gosp. Fr. Blažič. Perpravne so sosebno za darila v začetnih solah. Tudi njih cena je nizka; veljajo namreč le 18 kr.

Cerkvene novice z Berda per Podpeči.

(Dalje.) Težko so pa farmani že čakali in močno želeli, da bi se le orgle kmalo spet postavile in oglašile. Kakor hitro se je na koru dosti osušilo, so zatorej gospod fajmošter precej po znaniga umniga in skuseniga orglarja poslali, da je orgle spet nazaj postavil, vravnal in dobro vbral. Veliko veselje je bilo, ko so čez štiri mesece, kar orgel ni bilo, v nedeljo pred veliko Gospodnico (pred velikim Šmarnam) s prostorniga kora in lepo vbrane spet zapele.

Ker je tedaj z Božjo pomočjo na prošnjo Marije device, pomočnice te fare, vse omenjeno delo o podaljšbi in popravi cerkve prav srečno izpeljano in dodelano bilo, se je za toliko veči dolžnost spoznalo, Bogu in Marii v čast slovesno zahvalo obhajati. To pa se je zgodilo v veliko Gospodnico ali v praznik vnebovzvetja device matere Marije s praznovanjem cerkveniga varstva vred in z zahvalno pesmijo; v namen za cerkvene popravila je bilo tudi darovanje, per katerim so se domači in vnanji iz hvalečnosti prav radodarne skazali. Per tem tudi farmanam sploh vsa hvala gre, ker se mora spoznati, da so z vožnjo in rokami, z darovanjem lesa in drugih reči, kakor tudi v denarjih prav radi in z veseljem po svoji moči pomagali, ker jih je mnogokrat še po več na delo prišlo, kakor pa jim je napovedano bilo, tako da je zavoljo obilne radovoljne pomoči mojster sam ljudi močno pohvalil. Pa tudi gospod fajmošter so jih o zahvalni slovesnosti očitno pohvalili, da so radi slušali in pridno pomagali. V teh štirih mescih, kar so se poglavitve poprave per cerkvi delale, se je tudi v denarjih toliko pomoči dobilo, da so gospod fajmošter — z omenjenimi 1186 goldinarji začemsi — do konca velikiga serpana že vsiga skupej 1530 goldinarjev izplačati zamogli, vse iz radovoljnih darov, brez naklada. Ta radovoljnost in radodarnost je pa toliko bolj hvalo vredna, ker zavoljo slabe letine ljudem za denar zdaj hudo gre. Spoznati se pa mora, da so tudi nekteri vnanji farmani in drugi dobrotniki — nekteri z vožnjo in delam, nekteri pa v denarjih radi in po svoji moči obilno pripomogli. Bog naj za to vsem v dušnih in telesnih potrebah obilno poverne. (D. sl.)

Iz Gorice. Lačne sititi, žejne napajati, nage oblačiti, in kar je še drugih del usmiljenja, je bila vsaki čas naj perva skerb vsih pravih kristjanov. In da bi take dela usmiljenja zamogli vsi in v vsih časih opravljati, in si tako nebesko plačilo služiti, nam je Večna Resnica zagotovila: Ubožčikov boste vselej med sabo imeli. Resnico teh besed smo sicer vselej občutili ali nikoli tako, kakor to leto, ki nam je v resnici slabo — hudo leto. Naj potrebniši živež je dvakrat, trikrat dražji, kakor je bil druge krate, in marsikteri kmet, ki ima mnogostevilno družino, nima že sadaj ničesar, da bi sebe in svoje otroke do prihodnje zetje preživil. Vse vpije: kaj bo? kaj bo? — Ravno tako huda, ako ne hujsi, se godi mnogim v našim mestu, v Gorici: ubogi grozovitno stradajo in terpe in zmiram veči trupo beračev se vidijo po mestnih ulicah in cestah. — Ako je toraj bilo kadaj potrebno, odpreti svojo milodarno roko, in potrebniga kruha ubogim deliti, je sadajni čas očitna potreba. Blagor tadaj milosernim dušam, v mestu in sem ter tje tudi po vaseh, ki so sklenile, milodare v ta namen nabirati, da se preskerbe ubogi, dokler ta silna reva terpi, z naj potrebnim vsakdanjim živežem. Tu v Gorici delé že celo zimo vsaki dan tukajšnjim ubogim potrebniga živeža za stonj po več ali manj, kakor se spozna veči ali manjši potreba: ravno tako se jim derva delé, da si morejo kuriti. Pa tudi od nekiga blagoserniga fajmoštra na kmetih slišimo, da je v kratkim čez 500 gold. v svoji fari za uboge na-

bral. Naj pred je on sam 50 gold. v ta namen podaril, in potem je šel k vsakimu bolj premožnemu posebej prosit, da bi tudi oni kaj maliga za ubožčike podarili; in skoraj vsak njih mu je po 50 gold. dal, ker ni hotel nobeden zastati za svojim fajmoštram. S temi denarji so nakupili potrebnih reči za uboge. Ubogi, ki nimajo prav ničesar, s čimur bi se živili, dobivajo za stonj vsaki dan toliko, kolikor jim je ravno treba, da živé. Drugi ubogi pa, ki imajo kaj svojiga, dobivajo, kakor je, ali za pol vrednosti, ali pa tretji del bolj po ceni, česar potrebujejo. Na ta način bodo ubogi tistiga kraja celo to zimo in spomlad prevideni, dokler nam bližnje leto, kakor zaupamo v Boga, zopet dovoljniga živeža ne podeli. Pač je vreden izgled tega blagiga fajmoštra, da bi mnogo posnemovavcov dobil! S.

Razgled po keršanskim svetu.

Družba katoliških rokodelskih hlapcov je že 78 v raznih mestih po Nemškim in Avstrijskim. Predsednik imenovane družbe na Dunaju, Dr. Anton Gruša, prosi v časniku „Oester. Volksfreund“ svoje duhovne brate, da naj družbe, kjer so že, ohranijo, in da naj jih napravijo, kjer jih še ni, da ne bodo tisti udje pohvaljene družbe, ki morajo po svetu iti, v mestu ali tergu, kamor bodo peršli, ptuji, da v dobrim ne opešajo, da dobro, keršansko delavnico dobijo. — Bog daj, da bi se temu terkanju tudi v Ljubljani serce kaciga verliga moža odperlo!

V Lincu so prečastiti škof Francisek Jožef 25. prosenca odrašenimu judu zakrament sv. kersta podelili.

V Veroni je bilo 6. prosenca 13 zamurkinj iz srednje Afrike v cerkvi sv. Pavla keršenih, v cerkvi sv. Štefana pa so ravno takrat sv. kerst prejeli 4 zamurčiki in 1 turk.

Iz Turina se naznanja, koliko da si anglikanski protestanti prizadevajo, v Sardinskim kraljestvu in po drugih laških deželah krivoverstvo razširiti. To doseči trosijo njih služabniki denar in krivoverske bukve. Časnik „Echo du Montblanc“ pravi, da se je v ta namen že 40.000.000 frankov porabilo. Ali le malo jih je, ki se dajo preslepiti, in tudi ti so večidel hinavci in razuzdaniga življenja; pa še ti se iz mreže zmuznejo, ako nič več denarja ne dobivajo.

V Rimu je bilo 1853. leta v 54 farah: škofov 31, duhovnov 1288, redovnikov 2185, redovnic 1788, bogoslovcov 424, nekatolicanov brez judov 488, vsih prebivavcov 177.014.

V Freiburgu bo začel cerkveni časnik pod vredništvam Dr. Schleyerja izhajati. Nadjati se je, da bo obilno izverstniga donasal.

Marseiljski časniki so naznanili, da je 11. prosenca 9 šolskih bratov v Carjigrad odšlo, in da se jih je 23. ravno tega mesca zopet nekoliko v Kairo podalo. 10. pretekliga mesca se jih je pa 9 v Algierio napotilo, kjer imajo že v več krajih šole. Pismo algierskiga škofa jih močno hvali.

Mili darovi.

Za afrikanski mision: Gosp. J. V. 20 gold. in dva zlata uhana. — Iz Berda 12 kraje. — Iz Šent-Maura 7 gold. — Nedviet 30 kraje. —

Za Baragov spominek: „Zasluzi krona“ 1 gold. — L. J. 30 kraje. — „Gospodoviga pomaziljenca imej v časti!“ 1 gold. — „Mlačni so pred Bogam gnjusoba“ 1 goldinar. —